

INTIMNÍ SETKÁNÍ

Jindřich František Bobák

INTIMNÍ SETKÁNÍ

Jindřich František Bobák

INTIMNÍ SETKÁNÍ

Jindřich František Bobák

Text © 2020, Jindřich František Bobák

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2020

Obálka © 2020, Lukáš Vik

1. vydání © 2020, [Lukáš Vik – E-knihy hned](#)

1. vydání © Lukáš Vik, 2020

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-296-4 (ePub)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-297-1 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Oblázek z dlaně Afrodity

Ležel na břehu a naslouchal tichému šumění moře. Měl je přímo za zády, a když pohladilo břeh, pohrávalo si s oblázky. Leželo jich tu plno – velkých, malých i těch nejmenších, jak byly vyhozeny z vody na pospas větru a slunečnímu úpalu. Bez dobře nafouknutého lehátka se tu ležet nedalo. V bulharském Primorsku, tam to bylo jiné. Tam byl jen sypký píseček a mušle. Všude samé mušle. Nabral si jich tenkrát trochu s sebou, i ten písek si vzal a jako obyčejně jej přivezl domů dětem v igelitovém pytlíku. Ten pytlík byl plný černomořské tmy a všemi obdivované lasturové perleti.

Tady nenašel ani jednu lasturu, ani jedinou mušli. Příboj jimi tloukl o kameny tak vytrvale a tak prudce, až z nich zbyla jenom polámaná tříšť. V Soči je vůbec všechno jiné.

Na těch oblázcích ho zaujalo jejich zvláštní zbarvení: Sytou čern protínají pavučinky tenkých bílých nitek, někdy tenčích, než je vlákno babího léta tam doma na podzim. – Snad dvě odrůdy křemene, pomyslel si. Tak dobrá, tentokrát si poveze domů jen samé oblázky...

Rozhrnul je dlaní, vybírá ty nejhezčí. A co tady ten? Ten je nějaký jiný, placatý jako podšálek, uprostřed syté olivové zeleně žhne zvláštní narudlá skvrna. Jaká podivná hříčka přírody! Jako by sama Afrodita vystoupila na břeh a vložila do zeleného kaménku kousek svého srdce, říká si muž a obrací placák na opačnou stranu.

Jsou na něm vyryta nějaká písmena. Nasadil si brýle: „*Nina Achmatova*,“ slabikuje si jméno psané azbukou a pod ním i zbytek adresy. Bože, kolik takových miniaturních vzkazů už v této zemi viděl! Zastávky autobusů jsou jimi posety, dokonce zdobí i mozaiky v podchodech. Tisíce miniaturních adres na tisících nejnemožnějších miniaturních místech...

Jaká bída, řekl si, půl století po válce, a děvčata si tu stále ještě nemohou najít ženichy! Pak vzal kamének a beze spěchu jej uložil do sáčku k těm ostatním.

„Strýčku, co jsi nám přivezl?“ obklopily ho neteře a synovci, sotvaže se objevil ve dveřích. Byli zvyklí na strýčkovy příjezdy s dárky pod paží a upřímně se na ně těšili. I tím mořským pískem a lasturami je musel vždycky podělit. Někteří už měli doma slušnou sbírku – písek z Bulharska, Řecka, Rumunska, Španělska a Itálie, lastury vlastnoručně nasbírané

i ty koupené, mořské kraby, langusty, ježky, drobné předměty vyvržené příbojem.

„Tentokrát je to slabší, děti,“ povídá muž. „Mušličky tam na břehu žádné nebyly, v obchodech jsem je také neviděl, tak každému z vás jen nějakou tu sladkost, těch tam mají dost. Abych nezapomněl – místo pisku vám vezu fůru pěkných oblázků, podívejte se!“

Pak vytahuje z batohu plátěný pytlík s oblázky a vysypává je na stůl. Všichni si je zvědavě prohlížejí.

„A spravedlivě rozdělit,“ tváří se strýček přísně, „pro každého je tam stejně! Aspoň uvidím, jestli jste se ve škole naučili počítat.“

Pepík je ze všech nejmladší, chodí teprve do druhé třídy. Není divu, že chce všem dokázat, že je to právě on, kdo umí počítat nejlépe.

„Ale tento je jiný,“ diví se. V otevřené dlani drží zelený kamének s rudým srdcem uprostřed a ukazuje jej ostatním.

„Ukaž,“ vzpomněl si najednou strýček. „Ten je navíc. Přivezl jsem jej tady Toníkovi.“

Tomáš je nejstarší, brzy mu bude devatenáct. Maturitu má čerstvě za sebou a užívá si svých posledních prázdnin. Jenomže stále sedívá v koutku a čte. Strýcův příchod do domu jako by ani nezpozoroval. Je stydlivý a plachý, ostatních bratranců a sestřenic se trochu straní. Nemá žádných přátel, s nikým se blíže nestýká. Od toho osudného dne, kdy mu v autě zahynuli oba rodiče, sotva promluví, stále to má před očima. Jen on sám to tenkrát přežil, tak proto...

„Tento je pro tebe, Tome,“ přistupuje k němu strýček a podává mu oblázek. Chlapec zvedl hlavu od čtení a tázavě se na něj zadíval.

„No, já dobře vím, že ty už takové věci nesbíráš, ale ležel si tam jen tak na břehu a mezi těmi ostatními vypadal, že je mu tam nějak smutno, tak se od těch ostatních lišil. Tak jsem si řekl, že ho vezmu s sebou,“ povídá strýc.

Chlapec si oblázek prohlíží. Také jeho zaujala rudá skvrna uprostřed, usmívá se a ukazuje na ni prstem.

„Také jsem si jí všiml,“ pokyvuje hlavou strýček. „Dokonce se mi jednu chvíli zdálo, že to vypadá jako kousek Afroditina srdce. Že snad vystoupila

z mořské pěny a položila ho tam proto, abych ho našel. Ale já už jsem, chlapče, na takové věci starý,“ povídá strýc. „A kdo ví – třeba ti přinese štěstí...“

Muž si najednou vzpomněl na Tomovy rodiče. Stěží potlačoval pohnutí a odvrátil se, aby chlapec neviděl jeho lesknoucí se oči. Vždyť chlapcův otec byl jeho vlastní bratr.

Vtom cítí, že ho Tomáš tahá za rukáv. Obrátil se. Tom drží oblézek rubem nahoru a ukazuje na neznámou adresu.

„Ach, tady to?“ usmál se strýček. „To tam vyryla nějaká ruská dívka, která držela ten oblézek v ruce přede mnou. Víš, tam je málo chlapců. Ve válce jim zahynulo tolik mužů, že se jich stále nedostává,“ dodává na vysvětlenou. „Dívky tam dokonce malují pokoje, chodí se štětkou v ruce na štaflích po letištní hale, a dokonce válcují i silnice. Viděl jsem to na vlastní oči,“ dodává. „Třeba si ta dívka řekla, že právě ten její oblézek s adresou někdo hodný zvedne a najde si ji.“

Tom se zamračil.

„Já vím, překazil jsem jí to, teď už tam ten oblézek nikdo nezvedne, když je u nás na stole,“ omlouvá

se strýc, „ale snad nebude tak zle a někdo se k ní nakonec přece jenom přihlásí. Je to přece jenom velká země...“

Bratřenci a sestřenice odběhli za svými hrami, Tomáš osaměl. Zelený oblázek leží na jeho pracovním stole, a jak na něj skrz okno dopadají šikmé sluneční paprsky, leskne se jako čerstvě naleštěné velikonoční vejce. Ale co na něm Antonína přitahuje nejvíce, není jeho barva, ani rudá srdcovitá skvrna nějaké cizí horniny, ale adresa dívky na rubní straně kamene. Je to ona vzdálená neznámá dívka, která stále neodbytněji zaměstnává jeho fantazii a probouzí v něm zvědavost. Jak asi vypadá? Kolik je jí let? Chudák holka, myslí si, kdyby jen tušila, kam až se dostal její oblázek! Teď se svého dopisu nikdy nedočká...

A proč by se nedočkala, táže se ho jakýsi skrytý hlas. Narodil se až někde hluboko, kam nikdo jiný nemůže, v jeho svědomí. Ach ano, proč by se nedočkala, přesvědčuje sám sebe, aspoň by se měla dovědět, co se stalo s jejím oblázkem, aby tam mohla položit nějaký jiný.

Pak Tomáš Jahoda usedl ke stolu a napsal svůj první dopis. Psal česky, protože rusky ho nikdo neučil

a na angličtinu, ke které ho nutili ve škole, si přece jenom netroufl. Kdo ví, jestli by jí tam, v Rusku, vůbec rozuměli. Snad jí to tam někdo přeloží, utěšoval se, připojil podpis *Tom*, pečlivě opsal na obálku adresu z placatého oblázků a z nedaleké pošty dopis poslal.

Uplynul celý měsíc a přišla odpověď: „*Milý Tome, tvůj dopis mě velmi překvapil. Jenomže já nejsem žádná Afrodita, jak si tvůj strýček představoval, nejsem ani hezká ani ošklivá, jenom taková úplně obyčejná holka,*“ stálo v dopise, který našel jednoho dne v poštovní schránce. Když mu ho strýček Richard překládal, nevycházel z údivu.

„Ty jsi té dívce napsal?“ ptá se synovce.

„Já – ano, napsal jsem,“ řekl Tom a strýc si s úžasem uvědomil, že ten jeho synovec Tomáš vyslovil po dlouhé, předlouhé době opět svoji první souvislou větu.

„Sláva!“ vykřikl a radostí ho objal. „Tome, vždyť ty už zase mluvíš a nekoktáš!“ povídá dojatě.

„Ale Tomáš jen sraštil čelo a neklidně se zavrtěl. „Čti dál,“ pobízí strýce a dívá se na něho bezelstnými očima.

„...Jsi moc daleko a dalo mi moc práce, než jsem to našla na mapě. Jednu takovou starou mapu máme doma v truhle na památku – přivezl ji můj dědeček, když u vás bojoval proti fašistům. A také jsem musela jít k učiteli, aby mi tvůj dopis přečetl. On umí česky, protože měl českou ženu, ale ta už mu umřela. Teď máš můj oblázek i adresu, tak doufám, že budeme aspoň kamarádi. Budeme si spolu dopisovat – chceš?“

Z obálky vypadla fotografie. Skutečně na ní byla taková docela obyčejná blondátá holka s modrýma očima. Nevypadala jako Afrodita, ale hezky se usmívala a dívala se Tomovi přímo do tváře.

Tomově znovu navracené řeči se všichni divili. Jejich radost byla ještě větší, když se přestal stranit lidí, nechal se zapsat do jazykové školy a začal se učit rusky. To aby mu Nina rozuměla. Brzy si začali posílat i malé dárky a začali si plánovat, kdy a jak se setkají.

Když přiletěla do Prahy, netrpělivý Tomáš stále přecházel halou sem a tam. A když letadlo z Moskvy konečně přistálo, mládenec stál napjatě u východu. Jak jinak – v ruce držel zelený Afroditin oblázek a fotografii. Ale poznali se na první pohled a jejich

první vzájemný polibek byl tak samozřejmý, jako by spolu chodili už mnoho let...

Mejdan

Je těsně před Silvestrem, mrazivý prosincový den. Všechno už směřuje k tradičním silvestrovským oslavám, zbývá jen dokoupit pár maličkostí k finální výrobě chuťovek a pár limonád, aby se doplnily zásoby.

„Kam jdeš, Dášo?“ ptá se mladá, sotva osmnáctiletá dívka své stejně staré spolužačky.

„Ále, jen tak. Nemám co dělat – nudím se.“

„Nudíš? Brrr, to je odporné,“ otrásla se Soňa. „A nechceš jít s námi na mejdan?“

„Na jaký mejdan? Vy něco organizujete?“

„Ty to nevíš? Já, Mirka, Dana, Jožka, Slávek a Kája s Ivanem jedeme na chatu,“ vypočítávala na prstech. „Trochu si zalyžovat a oslavit Silvestra. Je to tam báječné, uvidíš! Dřevěnice jako z pohádky, kolem samé hory a jinak nic než sních. Nádhera! O jídlo a pití se nestarej. I lyže tam jsou, takže nic nepotřebuješ. Stačí se jen dobře obléct a je to,“ vychrlila na ni.

„Když já ti nevím, naši mě asi nepustí. Navíc k nám má přijít návštěva, strýc s tetou, znáš to...“

„Tak já se za tebe půjdu přimluvit, chceš? Když budete mít návštěvu, vaši budou stejně jenom rádi, že se jim tam nebudeš plést pod nohama a budou mít zábavu po svém, nemyslíš?“

„Ale to bys nesměla říct, že tam jedou i tvoji starší bráchové a ještě Karel a nějaký Ivan – to bych určitě nesměla. Naši mě mají pořád ještě za malou. A vůbec, Mirku a Danu znám, to jsou holky odvedle, Kája je spolužák z béčka, ale kdo je ten Ivan?“ přemohla ji zvědavost.

„Jeden Slávkův kámoš, chodil na strojárnu, před dvěma roky spolu maturovali. Teď je na výšce. Fajn kluk – vysoký, černé kudrnaté vlasy, sportovní typ. Však ho poznáš. Bude se ti líbit, vsaď se, o co chceš.“

„Dobře, ale o klucích před našima ani muk – platí?“

„Platí, neboj. Řeknu jim, že je to taková holčičí jízda. Myslím, že už si můžeš v klidu balit.“

„Dobrý den, paní Šafránková.“

„Dobrý, Soňo. Co bys ráda? Jdeš za Dášou?“

„Ano – vlastně ne, spíše za vámi. Jdu vás o něco poprosit.“

„A co je tak důležitého? Chybí vám snad doma něco k oslavě? Mohu nějak pomoci?“ usmívá se Dášina máma. Se Soninou matkou jsou dávno kamarádky, také se znají ještě ze školy, tak proto.

„Ne, nechybí, ale chtěla jsem vás poprosit, jestli byste pustila Dášu s námi na chatu. Jely bychom si tam trochu zalyžovat a oslavit Silvestra.“

Dášina máma ví, že Sonini rodiče mají ve Velkých Karlovicích chatu, několikrát se tam dokonce byli podívat.

„A kdo všechno tam pojede, Soňo? Nechceš snad říct, že jenom vy samy dvě?“

„To víte, že ne, paní Šafránková,“ odpovídá Soňa bezelstně. „Je to taková holčičí jízda, kromě nás ještě pár spolužaček ze třídy. Je tam teď plno sněhu, krásná příroda, a tak jsem myslela...“

„A jak tam jedete?“ vyzvídá ještě Dášina matka, i když předem ví, že to své dceři tentokrát dovolí. Nakonec – proč by ne, Dáša už přece není malé dítě a dobře ji vychovala. A jestli tam jedou samá děvčata, tak jaképak starosti? Musíme té naší holce také něco dopřát, když byla celé Vánoce zavřená doma, myslí si.

„Autobusem tam i zpět,“ usmála se dívka, „a Dáša s sebou nic nepotřebuje, všechno už máme pohromadě, jen teplé oblečení...“

„No, s prázdnýma rukama ji tam přece nepošlu,“ usmála se paní Šafránková, „a kdy jedete?“

„Odpoledne v patnáct deset z autobuso-vého nádraží, tak ať je tam včas,“ zahlaholila Soňa na rozloučenou. „A děkujeme!“

Soňa tam včas byla. V batůžku si s sebou nesla jen osobní hygienu, štangli salámu a trochu cukroví, které jí máma vnutila s přáním, aby si to s děvčaty pěkně užila, dala na sebe pozor a v pořádku se vrátila zas domů.

„Doprovázet mě nemusíte,“ trvala na svém, „na nádraží je to jenom kousek a vy máte beztak dost práce...“

Měli, a tak s ní na autobusové nádraží vzdálené sotva deset minut pěší chůze skutečně nikdo nešel. Když tam dorazila, parta už na ni čekala.

„Sláva, už je tady!“ zaradovala se Soňa a hned ji představila ostatním. „S mými brášky se znáš,“ zazubila se, „a toto je Mirka, Jožinova kamarádka.“

A tady stojí Ivan,“ mrkla na Dášu. Ta musela v duchu uznat, že je to opravdu moc hezký kluk. Soňa nelhala, když tvrdila, že se jí bude líbit. A což teprve když nastoupili a sundal si čepici! Dáša náhle ucítila, jako by se jí kdesi hluboko uvnitř, ani nedokázala přesně definovat kde, něco zachvělo...

Na chalupě bylo nádherně, ale než tam přijeli, byla tma a z celé té nádhery toho moc vidět nebylo. Jen bledé světlo měsíce zalévalo vesnici stříbrným jasnem. V létě to ze zastávky nebylo tak daleko, ale teď, v té tmě, v tom sněhu a mrazu, se cesta protáhla na dobrou půlhodinu.

Konečně byli na místě. Soňa vylovila z kapsy klíč a otočila jím v zámku, vešla dovnitř a rozžala petrolejku. Když na chalupě nikdo nebyl, měli pojistky vypnuty. Zatímco šel Jožka s baterkou do sklepa k jističi, druhý Sonin bratr Slávek se dal bez meškání do práce. Kutil cosi u krbu a Ivan mu pomáhal. Konečně vzplál oheň a udělalo se světlo.

„Brrr, zatím je tu ještě zima, ale za chvíli tu bude horko jako v lázni, že nebudete vědět, co ze sebe dřív shodit, nebojte se,“ slibovala Soňa. „Bundy a boty si můžete dát do předsíně, jsou tam věšáky.“

Poslechli. Tlustá buková polena, která kluci do ohně naházeli, skutečně za chvíli chytla plamenem a oheň se rozhořel plnou silou. Zatím děvčata připravila chlebíčky a chuťovky, pánové se postarali o sklenice s vínem a vylovili odněkud dvě láhve koňaku. Rozhodli se pro intimní osvětlení, zhasli světlo a všude rozestavili svíčky. Podlaha před krbem byla pokryta tlustými ovčími kůžemi, z krbu sálalo horko a v místnosti začalo být velké teplo. Nálada podpořená vínem a koňakem kulminovala.

Soňa měla pravdu – netrvalo dlouho a svetry letěly do kouta. Pak Soňa zapnula magneták a všichni se dali do tance. Jak se dalo čekat, na Dášu zbyl Ivan. Tak nějak samozřejmě, aniž by se ptal, ji vzal do náruče a přitiskl ji k sobě tak silně, až se jí zatajil dech. Pod košilí cítila jeho svaly a trochu se jí točila hlava. Hudba ustala.

„Tak, a co se bude dít teď?“ slyšela jako zdálky.

„Striptýz!“ zasmál se kdosi.

„Ano, striptýz, striptýz!“ skandovali ostatní.

„To by se vám líbilo, striptýz!“ zasmála se Soňa. „Tak dobře, ale kdo začne, pánové? Snad ty, Karle?“ obrátila se na svého společníka.

„Já? Klidně!“ Karel vstal, znovu pustil magnetofon a začal se svlékat. Bylo vidět, že v tom není zběhlý, a byla z toho náramná švanda. Když přišla řada na ponožky, několikrát zavrával a upadl.

„A tomu ty říkáš striptýz?“ ptá se uslzená Soňa. Smíchem sotva popadá dech.

„Tak nám předved' ty, jak se to dělá!“ tváří se uraženě Karel.

„Beze všeho,“ zasmála se, rychle pozhasínala všechny svíčky a v rytmu hudby se pomalu začala svlékat. V místnosti bylo temno, ale světlo plápolajícího ohně z krbu bylo přece jen dostatečně silné, aby dokázalo ozářit její boky, když odhodila kalhoty, vzdouvající se prsy i její nahé tělo, když odložila poslední část svého oděvu.

„A kdo bude pokračovat teď?“ zasmála se vítězoslavně a rozhlédla se po přítomných. Nikdo ani nedutal. „Tak teď ty,“ ukázala na Dášu, „předved' se, co dokážeš!“

„Já? Proč právě já?“ ptá se Dáša udiveně a mimoděk se sune někam stranou do kouta, do většího přítmí, aby na ni nikdo neviděl.

„Dáša, Dáša, Dáša!“ skandují všichni a ona cítí, jak má na krajíčku, jak se jí chce brečet a jak by studem nejraději někam utekla. Ne, nebude se přece jen tak pro zábavu před někým svlékat do naha! Nebyla sice žádná puritánka, ať si dělá každý, co chce a co se mu líbí, ale bylo jí proti mysli sundat si třeba jen horní díl plavek na šterkovišti, kde se všichni v létě koupali, jak to dělaly některé její spolužačky a jiná děvčata. Nesnesla by, aby ji někdo jen tak beze všeho okukoval. Bože, jak se styděla a bála, když šla do svých prvních tanečních! A teď by měla...

„Tak už ji nechte být, vždyť vidíte, že se stydí a že nechce,“ ozval se Ivan, rychle si k ní přisedl a vzal ji kolem ramen. Dáša se na něho vděčně usmála. Bylo jí milé, že se jí Ivan zastal a že jí pomohl z nesnází.

„To je mi nějakých cavyků pro kousek prádla nebo holé kůže,“ zařehonila se Mirka. „Podívej, jak se to dělá!“ zadívala se směrem k sedící Dáše. Zábava se striptýzem pokračovala dál.

„Pojď, tady už začíná být dusno,“ pošeptal jí Ivan, a když byla zábava v nejlepším a nikdo jim nevěnoval pozornost, zvedl se a vzal ji za ruku. S úlevou se mu podvolila. Po několika krocích vešli do vedlejšího pokoje. Z rozjařené společnosti, která upírala oči na

další svlékající se dívku, si jejich zmizení nikdo ani nevšiml.

Byla tam tma, ale jen chvíli, než oči přivykly. Oknem se dral dovnitř měsíc, který šel právě z úplňku, a přes okenní tabulky sem nesměle nakukovalo několik hvězd. Na rozdíl od vedlejší místnosti, odkud sem doléhala hudba a kde byla v plném proudu nevázaná zábava, tu byla zima. I když hned po příchodu pootevřeli všechny dveře, pokoj se ještě nestačil pořádně vyhřát.

„Je tu chladno,“ otrásla se Dáša. Nebyla na alkohol zvyklá a cítila, že se jí točí hlava a podlamují se jí kolena.

„Je, ale zato je tu klid a nemusíš být svědkem tam té zábavy. Všiml jsem si, že ti to není po chuti.“

„Není, nejraději bych někam utekla. A je mi zima...“

„Tak se ke mně přitiskni. Pojď, posadíme se tu na postel a budeme si spolu jen tak chvíli povídat – chceš? Zahřeji tě.“

Dáša přikývla. Chtěla se posadit, ale udržet rovnováhu byl pro ni větší problém, než si myslela.

Teď ležela na zádech se zavřenýma očima a zdálo se jí, že se s ní houpe celý svět.

„Počkej, lehneš si pod peřinu a za chvílku ti bude dobře,“ slyšela jako zdálky. Pak se jí zdálo, že ji někdo pomalu svléká, velmi něžně a opatrně. Bylo to velmi příjemné. Nebo se jí to jen zdálo?

„Malá, malá,“ jako by ji někdo těšil a hladil po těle. Po chvíli ucítila, jak jí probíhá zvláštní jemné mrazení. Toho slastného pocitu se nemohla dost nabažit. – „Ještě, ještě,“ slyšela se, jak šeptá, a najednou se jí zdálo, že jí samou rozkoší vyskočí srdce z hrudi. Zmocnila se jí neovladatelná křeč, až slabě zasténala, a pohltila ji tma...

„Dášo, vstávej, no tak probud' se přece! Panebože, ty ses ale pěkně zřídila,“ slyší Sonin hlas.

„Kde – kde to jsem?“ protírá si Dáša oči a marně vzpomíná, co se vlastně stalo. Má dokonalé okno. Nic si nepamatuje.

„Kdo – kdo mě vyslekl a položil do postele?“ diví se užasle, když poznává, že je úplně nahá.

„To je dobré! Ani si nepamatuješ, jak ses tu dostala?“ směje se Soňa. „Ztratila ses jako pára nad

hrncem a nebylo tě. Teprve teď ráno jsem tě tady našla. Tak se rychle obleč a pojď na kávu, ta tě trochu vzkřísí. Autobus jede za půldruhé hodiny a ještě po sobě musíme uklidit.“

Když Soňa odběhla a Dáša začala ustýlat lůžko, upoutala ji nezvyklá skvrna na prostěradle. – No tohle, přece nemá své dny... Že by to bylo tou spoustou vypitého alkoholu? Není na to zvyklá, tak možná proto?

Hlavou jí v tu chvíli proletěly stovky nejrozličnějších myšlenek a mezi nimi – kde se vzala, tu se vzala i jakási nejasná vzpomínka na chvíle plné blaha a vášně, doprovázená neblahým tušením. Až se jí zatmělo před očima. Ale to přece není možné, zakryla si ústa, aby nevykřikla. Že by některý z kluků? Proč jenom byla tak opilá, že si pořádně na nic nepamatuje? A to bylo pořád – vezmi si, to ti nic neudělá, tak ještě jednu, nic se ti nemůže stát...

Poslední, co jí utkvělo v paměti, byl Ivan doprovázející ji do pokoje. A ten by přece... Zachránil ji před tím striptýzem, který tam holky předváděly, vzpomíná si, a potom... Vždyť k ní byl tak ohleduplný a hodný... To je divné... A co teď

s tím prostěradlem? Přece ho tady nemůže nechat, aby Soňa – aby její máma, aby obě viděly...

Rozhodla se: Strhne to neblahé prostěradlo a nacpe ho do batohu. Doma to zkusí vyprat a přinejhorším přinese nové. Soni to už nějak vymluví. Třeba jí řekne, že se to každé holce může stát a bude to...

„Ale nechej to tak, máma to pak doma s prádlem vypere,“ mávla rukou Soňa. „Ty se stydíš, že ano? Ale to se přece může každé holce stát. Svedu to na sebe, neboj,“ dívá se na Dášu s pochopením.

Dáša si oddechla. Nebezpečí je zažehnáno. Ještě by to prostěradlo mohla máma objevit, a kdo ví, jak by jí to potom vysvětlovala. Ale nemůže to pustit z hlavy. Co když se mi něco stane, napadlo ji. Málem se až rozbřečela.

Bylo ráno prvního dne nového roku. Venku opět hustě padal sníh.

„Tak jaké to bylo?“ přivítala Dášu máma. „Prokristapána, ty ale vypadáš! Že vy jste celou noc nespaly? Mazej se umýt, najíš se a rychle do postele, ať tě tak táta nevidí, rozumíš?“

„Ani nemám hlad,“ zaškaredila se dcera, „dám si jen trochu polévky.“

„Tak jaké to tam bylo – neřekneš? Zalyžovaly jste si trochu? Teď tam musí být úplná nádhera.“

„Je tam krásně, mami. Kdybys to jenom viděla! A toho sněhu všude kolem!“ zatvářila se, jako by se nic nestalo.

„No, ale moc nadšenou tě nevidím, nestalo se ti něco?“ ptá se máma. Dobře zná svou dceru a tuší, že něco není v pořádku.

„Ne, co tě to napadá, jsem jen trochu unavená a nevyspaná,“ pokouší se o bezstarostný úsměv. O nočním striptýzu samozřejmě ani muk, o pánské společnosti také ne.

Lehla si a zavřela oči, ale včerejší příhoda jí stále nešla z hlavy. Jak se jen mohla tak opít, že si nic nepamatuje, ptala se znovu sama sebe. Ivan, jedineč ten může být klíčem k celé záhadě. Musí se Soni opatrně zeptat, kde bydlí a tak...

Příštího dne navštívila Soňu.